

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **X**, zastoupen JUDr. Janem Langmeierem, advokátem se sídlem Na Bělidle 997/15, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 Az 40/2019 - 20,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 Az 40/2019 - 20, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2019, č. j. OAM-538/VL-07-P15-PD7-2006, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Jana Langmeiera **se určuje** částkou 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2006, č. j. OAM-538/VL-07-ZA04-2006, udělil žalovaný žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) na dobu 15 měsíců. Konstatoval, že se po událostech v Andižanu v roce 2005 prudce zhoršila celková situace v Uzbekistánu, stav v oblasti dodržování lidských práv je neutěšený a lze se s ohledem na zprávy o zemi původu oprávněně domnívat, že by navrátilci ze zahraničí (zvláště pak žadatelé o

mezinárodní ochranu) mohli být vystaveni nelidskému a ponižujícímu zacházení ze strany uzbeckých státních orgánů.

[2] Doplňková ochrana byla žalobci následně opakovaně prodloužena (rozhodnutími ze dne 17. 2. 2008, 10. 6. 2009, 10. 8. 2010, 31. 8. 2011, 21. 8. 2013, 8. 10. 2015), neboť důvody udělení doplňkové ochrany trvaly nadále a nenastaly okolnosti pro její odnětí.

[3] Dne 14. 9. 2017 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a zákona o azylu. Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2019, č. j. OAM-538/VL-07-P15-PD7-2006, žalovaný rozhodl, že se doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona o azylu neprodlužuje.

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud"), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že v oblasti vycestování a návratů občanů Uzbekistánu došlo k řadě zásadních změn, které tento proces zjednodušují. Při návratu běžných občanů nepředstavuje již jejich samotný pobyt v zahraničí, absence potřebných dokladů, překročení platnosti výjezdní doložky či jiné podobné skutečnosti nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobci byla udělena doplňková ochrana pouze z důvodu, že byli uzbečtí občané, kteří požádali o mezinárodní ochranu ohroženi represí ze strany státních orgánů. Tato situace se dle zpráv o zemi původu změnila, o pronásledování navrátilců se nezmiňuje žádná z nich. Pominul tak důvod, pro který byla žalobci udělena doplňková ochrana. Nedůvodné jsou rovněž obavy žalobce z postihu za příslušnost k Arménské Apoštolské církvi, která je státem uznána.

III.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel") podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."). Namítl, že určité zlepšení situace v zemi původu nelze pokládat za změnu významnou a trvalou. Změny jsou poměrně čerstvé, situace se doposud nestabilizovala a další vývoj nelze předvídat. Změny deklarované prezidentem Mirzijojevem nijak nezajišťují bezpečí stěžovatele. K tomu odkázal na vybrané pasáže ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále též „MZV") o zemi původu. Závěry žalovaného a městského soudu o podstatné změně v zemi původu odůvodňující neprodloužení doplňkové ochrany dle jeho názoru nemají oporu ve spise. Žalovaný ani soud nadto nezohlednili křesťanské vyznání stěžovatele, kvůli němuž v minulosti čelil špatnému chování a slovnímu napadání. Dále stěžovatel vyjádřil obavy ze svého zatčení po návratu do země původu, jelikož jeho známí byli po zamítnutí žádosti o udělení azylu při návratu zatčeni jako vlastizrádci. Má za to, že dokud nebude situace v zemi původu po změně prezidenta ustálena, měla by být stěžovateli prodloužena doplňková ochrana. V ČR žije již od roku 2006 a má zde vybudovány sociální vazby. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření označil námitky stěžovatele za neopodstatněné a odkázal na vyjádření k žalobě. Při posouzení věci vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, nezjistil však riziko konkrétních závažných problémů ve smyslu § 14a zákona o azylu hrozících stěžovateli v případě návratu. Poukázal na to, že stěžovatel se nijak politicky neangažoval, nebyl trestně stíhán a neměl ani jiné problémy se státními orgány. Nebyly zjištěny žádné konkrétní důvody, proč by měl být považován za nepřítele státu. Tvrzené problémy vyznavačů křesťanské víry nebyly shledány důvodnými ani v minulosti. Aktuálně tak nic nesvědčí o riziku skutečného nebezpečí vážné újmy při návratu stěžovatele do Uzbekistánu. K tomu žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Azs 133/2018 - 50. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně ji zamítl.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech mezinárodní ochrany jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatelky je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost v souladu s § 104a s. ř. s. odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ (dále srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, nebo ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52). O přijatelnou kasační stížnost se dle uvedené judikatury může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel neuvedl nic bližšího k tomu, proč se domnívá, že je kasační stížnost přijatelná. Z jejího obsahu vyplývá, že důvod přijatelnosti stěžovatel spatřuje v tom, že městský soud přejal závěr žalovaného o podstatné změně situace v Uzbekistánu, aniž by podklady založené ve správním spise svědčily o tom, že se jedná o změny natolik zásadní a trvalé, aby odůvodňovaly zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení doplňkové ochrany.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že se otázkou prokázání změny poměrů v Uzbekistánu z hlediska prodloužení doplňkové ochrany na podkladě obdobného skutkového stavu jako v nyní projednávané věci zabýval v rozsudku ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 428/2019 - 36. Shodně jako v uvedené věci i nyní dospěl k závěru, že se městský

soud při posouzení věci dopustil pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Jeho rozsudek totiž trpí vadou nepřezkoumatelnosti a současně nemá skutková podstata užitá žalovaným oporu ve spisech, což městský soud nesprávně přehlédl. Z uvedených důvodů vyhodnotil kasační stížnost nejen jako přijatelnou, ale i jako důvodnou.

[11] Žalobní argumentace byla postavena na tvrzení, že se v Uzbekistánu nezměnily zásadním způsobem okolnosti, pro které byla stěžovateli udělena doplňková ochrana, a nadále tak stěžovateli při návratu do země původu hrozí vážná újma ve smyslu §14a zákona o azylu. Na podporu tohoto závěru stěžovatel v žalobě citoval dvě zprávy organizace Amnesty International popisující svévolná zadržování uzbeckých občanů uzbeckými bezpečnostními složkami, z nichž druhá zpráva zmiňuje i ekonomické migranty navracející se ze zahraničí. Stěžovatel v žalobě dále citoval vybrané pasáže z informací MZV, které jsou součástí správního spisu a z nichž žalovaný vycházel. Citované pasáže podle něj svědčí pro opačný závěr, než ke kterému dospěl žalovaný.

[12] Městský soud v reakci na tuto žalobní argumentaci pouze vyjmenoval zprávy o zemi původu shromážděné žalovaným, rekapituloval závěry žalovaného, s nimiž vyjádřil souhlas a poté poukázal na vybrané části Informace MZV ze dne 11. 2. 2019. Z těchto dle jeho názoru plyne, že ve vztahu k možnosti návratů konkrétních občanů Uzbekistánu do země jejich státní příslušnosti došlo k řadě zásadních změn, které tento proces zjednodušují a u běžných občanů nepředstavuje již jejich samotný pobyt v zahraničí, absence potřebných dokladů, překročení platnosti výjezdní doložky či jiné podobné skutečnosti v případě jejich návratu do vlasti, nebezpečí vážné újmy.

[13] Městský soud se tedy nijak nevyjádřil k obsahu zpráv Amnesty International ani k pasážím ze zpráv MZV, které citoval stěžovatel. Nevysvětlil, z jakých důvodů neshledává rozpory mezi závěrem žalovaného a podklady obsaženými ve správním spise, na něž stěžovatel poukazoval. Kasační soud považuje takové odůvodnění za nedostatečné a nepřezkoumatelné.

[14] Krom toho je třeba přisvědčit stěžovateli, že skutkové závěry žalovaného, jež městský soud aproboval jako správné, nemají oporu ve správním spise.

[15] Podle § 53a odst. 4 věty čtvrté zákona o azylu [m]*inisterstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).*

[16] Základem řízení o prodloužení doplňkové ochrany je posouzení toho, zda se významně a dlouhodobě změnily okolnosti, pro které byla žadateli udělena doplňková ochrana (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 1 Azs 34/2009 - 55). Ve stěžovatelově případě shledal žalovaný nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b), spočívající v *mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání.*

[17] Správní orgán pak nese důkazní břemeno v otázce, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany, nebo zda se naopak situace v domovském státě cizince stabilizovala a tato změna je natolik významné a trvalé povahy, že cizinci nehrozí reálné

nebezpečí vážné újmy a odůvodňuje to zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (srov. bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 - 35).

[18] Dle Nejvyššího správního soudu však žalovaný v tomto stěžejním bodě neunesl své důkazní břemeno.

[19] Stěžovateli byla udělena doplňková ochrana proto, že uzbecké státní orgány projevovaly zvýšený zájem o navrátilce ze zahraničí, především o žadatele o mezinárodní ochranu, což by mohlo být spojeno s nepředvídatelnými potížemi zahrnujícími vystavení stěžovatele nelidskému a ponižujícímu jednání. Žalovaný vycházel z Informace International Helsinky Federation for Human Rights z května 2006 a ze Zprávy International Crisis Group z února 2006, podle nichž po andižanských událostech probíhalo svévolné masové zatýkání, přičemž uzbecké státní orgány tvrdě zasahovaly i vůči uzbeckým uprchlíkům a vyvíjely tlak na jejich návrat či vydání. Přihlédl rovněž k tvrzení stěžovatele, že známí, kteří neúspěšně žádali o udělení mezinárodní ochranu, byli po návratu do Uzbekistánu na letišti zatčeni a obviněni z vlastizrady. Při prodloužení doplňkové ochrany v roce 2009 doplnil žalovaný správní spis o Informaci MZV ze dne 28. 5. 2009, jež se výslovně zabývala situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Podle ní uzbecké orgány považují za vlastizrádce uzbecké občany, které požádali v jiné zemi o mezinárodní ochranu, a pokládají je za osoby, které s cílem pošpinit uzbecký režim a republiku jako takovou záměrně uvedly nepravdivé či lživé údaje. Z toho důvodu hrozily neúspěšným žadatelům vráceným zpět do Uzbekistánu různé postihy, od psychického nátlaku až po vězení v závislosti na tom, jak bylo jejich jednání právně kvalifikováno. Jsou známy případy, při nichž byli neúspěšní žadatelé odsouzeni až k patnácti letům vězení za zcela jiné trestné činy, o nichž žadatelé tvrdili, že je nikdy nespáchali. Rovněž Informace MZV ze dne 21. 5. 2015, která byla doplněna do správního spisu při posledním prodloužení doplňkové ochrany stěžovateli v roce 2015, potvrdila hrozbu postihů občanů Uzbekistánu, kteří v zahraničí požádali o mezinárodní ochranu, a to včetně dlouholetého vězení.

[20] V napadeném rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany žalovaný odkázal na celkem tři zprávy o zemi původu [(1)Informace OAMP - Uzbekistán - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 11. 2. 2019; (2) Informace MZV ze dne 22. 11. 2017, č. j. 119896/2017-LPTP; (3) Informace MZV ze dne 7. 3. 2019, č. j. 102817/2019-LPTP]. O situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se navrátili do Uzbekistánu, informují pouze dvě ze zpráv. Podle druhé ze zpráv Zastupitelský úřad ČR v Taškentu k výslovnému dotazu žalovaného uvedl, že „*nedisponuje bližšími informacemi o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Dle legislativy žádný postih, ani nebezpečí nehrozí*“. Z této zprávy dále vyplývá, že „*ekonomičtí nebo studijní migranti úřady obvykle nezajímají. Úřady se ovšem zajímají o titul pobytu v zahraničí, protože mají podezření ze získání cizího státního občanství. Dvojí státní občanství země neumožňuje*“. Také podle třetí, aktuálnější, zprávy „*zastupitelský úřad nedisponuje bližšími informacemi o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Dle legislativy žádný postih ani nebezpečí nehrozí*“.

[21] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Azs 428/2019 - 36, z těchto kusých informací v zásadě vyplývá pouze to, že zastupitelský úřad není zpraven o situaci

neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Nelze z nich však usuzovat na významnou změnu poměrů těchto osob, která by odůvodňovala zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Skutečnost, že legislativa postih nepředpokládá, je nerozhodná, jelikož tomu tak bylo i v době udělení doplňkové ochrany (a jejího předchozího prodlužování).

[22] Co ze zpráv o zemi původu naopak dovodit lze, je skutečnost, že neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu mají s velkou pravděpodobností problémy se získáním biometrického pasu, a v důsledku toho s vycestováním ze země. Podle těchto zpráv legislativa *nadále* nestanoví *formální* překážky bránící v určitých případech vydání výjezdního povolení či vydání nového cestovního pasu, přesto však *fakticky* mohou vznikat potíže těm žadatelům, kteří dlouhodobě pobývali v zahraničí.

[23] Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se zabýval objektivními možnostmi občanů Uzbekistánu opouštět svoji zemi původu a opětovně se tam navracet, jelikož právě v této souvislosti byla stěžovateli udělena na území ČR doplňková ochrana. Následně však konstatoval, že „*i ve vztahu k možnosti vycestování a návratu konkrétních uzbeckých občanů do vlasti došlo k řadě zásadních změn, které tento proces značně zjednodušují, a u běžných občanů Uzbekistánu nepředstavuje již jejich samotný pobyt v zahraničí, absence potřebných dokladů, překročení platnosti výjezdní doložky či jiné podobné skutečnosti v případě jejich návratu do vlasti žádné zásadní ohrožení či dokonce nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu*“.

[24] Tyto závěry žalovaného jsou v rozporu se správním spisem a rovněž jsou částečně nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud žádné zásadní změny v možnostech vycestování z obsahu správního spisu nerozpoznal, není mu ani jasné, na jakých skutkových a právních závěrech stojí závěr žalovaného o neexistenci vážné újmy. Z informací shromážděných ve správním spisu a shrnutých výše naopak vyplývá, že stěžovatel by měl s velkou pravděpodobností potíže vycestovat z Uzbekistánu. Bude na žalovaném, aby se těmito skutečnostmi zabýval a opětovně je právně vyhodnotil.

[25] Pro úplnost nutno dodat, že pro nyní projednávanou věc nejsou přiléhavé závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Azs 133/2018 - 50, jehož se dovolával žalovaný (a ani podobných usnesení, jimiž byly pro nepřijatelnost odmítnuty kasační stížnosti uzbeckých občanů domáhajících se udělení mezinárodní ochrany, např. ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018 - 25, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 4 Azs 378/2018 - 32, ze dne 5. 9. 2019, č. j. 5 Azs 392/2018 - 30, či ze dne 24. 10. 2019, č. j. 10 Azs 319/2019 - 25). V těchto věcech nešlo o prodloužení doplňkové ochrany, nýbrž o udělení mezinárodní ochrany - tedy o právní situaci, v níž je důkazní břemeno mezi žadatelem a správním orgánem rozloženo jinak („méně přísně“ pro správní orgán). V uvedených věcech se nadto jednalo o čistě ekonomické migranty, kteří do ČR přicestovali a podali žádosti o udělení mezinárodní ochrany po změně poměrů po smrti diktátora Karimova, v některých případech rovněž po jejich správním vyhoštění, resp. zajištění. Není zde tedy dána podobnost s věcí nyní projednávanou.

[26] V řízení ve věci prodloužení doplňkové ochrany musí správní orgán doložit, že skutkové okolnosti, které jej dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, již nyní nejsou dány. Na přesnou povahu potíží, které hrozily Uzbekům navracejícím se do vlasti nebo hodlajícím ji opět opustit, lze usuzovat pouze z obsahu správního spisu. Soud tedy

nehodnotí, jestli současný uzbecký režim je obecně mírnější než režim předchozí - ale zkoumá, jaké argumenty vedly správní orgán k udělení doplňkové ochrany a zda tyto argumenty byly aktuálními zprávami o zemi původu vyvráceny. Byla-li stěžovateli udělena doplňková ochrana - slovy žalovaného - v souvislosti s tím, zda občané Uzbekistánu mohou volně opouštět svoji zemi původu a opětovně se tam navracet, musí se soud nyní ptát, jestli je nyní v této souvislosti už vše v pořádku. Nemůže tak obstát argument, podle nějž legislativa nepředvídá vůči navrátilcům žádný postih: stejně tak totiž legislativa nepředvídala žádné nepříznivé následky již v době udělení mezinárodní ochrany, přesto se však navrátilci, kteří předtím v zahraničí požádali o mezinárodní ochranu, mohli stát předmětem nevítaného zájmu státních orgánů. A aktuální zprávy o zemi původu existenci takového nevítaného zájmu (který by mohl vyústit v to, že občanu nebude dovoleno vycestovat) nijak nevylučují, naopak o něm nadále svědčí.

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že žalovaný ani městský soud nevzali v potaz jeho příslušnost k Arménské Apoštolské církvi, kvůli níž čelil v minulosti problémům. V žalobě však stěžovatel tuto námitku neuplatnil, ačkoli mu nic nebránilo tak učinit. Brojil výslovně toliko proti hodnocení žalovaného, že se bezpečnostní situace v Uzbekistánu změnila natolik, že další prodloužení doplňkové ochrany není důvodné. Přitom odkazoval na skutečnosti vyplývající ze zpráv o zemi původu, na zprávy od své matky týkající se obecné situace v zemi a na zprávy od krajanů ohledně trestání navrátilců, kteří neúspěšně žádali o mezinárodní ochranu v zahraničí. Svou náboženskou příslušnost však vůbec nezmínil. Tato kasační námitka je tudíž nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že se městský soud vyjádřil k problémům vyznavačů křesťanství v Uzbekistánu, neboť to nebyla argumentace, kterou by soud reagoval na žalobní body a na níž by bylo rozhodnutí vystavěno.

[28] Výše uvedené platí *mutatis mutandis* pro námitku, že by návrat do země původu znamenal pro stěžovatele nepřiměřený zásah do jeho života s ohledem na sociální vazby vybudované na území ČR. Ani tento aspekt stěžovatel v žalobě nezmínil, jedná se tak o námitku nepřípustnou.

[29] Z uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu. Jelikož již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, přistoupil Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rovněž ke zrušení tohoto rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[30] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalovaného, rozhodl také o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Ze spisu městského soudu ani Nejvyššího správního soudu ovšem nevyplývá, že by mu v řízení o kasační stížnosti či v řízení před městským soudem

jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly. Stěžovatel neměl náklady se zaplacením soudního poplatku, neboť cizinci jsou v řízení ve věcech mezinárodní ochrany osvobozeni od placení soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Neměl ani náklady spojené s právním zastoupením, neboť v řízení před městským soudem nebyl zastoupen a v řízení o kasační stížnosti byl stěžovateli ustanoven advokát podle § 35 odst. 10 s. ř. s. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovateli tak žádnou náhradu nákladů řízení před městským soudem ani před Nejvyšším správním soudem nelze přiznat. Žalovaný na náhradu nákladů řízení jako neúspěšný účastník nemá právo. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[31] Stěžovateli byl usnesením ze dne 12. 6. 2020, č. j. 7 Azs 147/2020 - 30, ustanoven zástupcem pro řízení JUDr. Jan Langmeier. Podle § 35 odst. 10, věty první, s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedený úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, celkem mu tedy náleží odměna ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[32] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť žaloba směřovala proti rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o neprodloužení doplňkové ochrany podle § 53a odst. 4 zákona o azylu. Dle § 32 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 2 uvedeného zákona má v takovém případě podání kasační stížnosti odkladný účinek ze zákona. Shodně postupoval ve věcech sp. zn. 1 Azs 50/2008, 6 Azs 14/2010, 2 Azs 20/2012 či 9 Azs 441/2017.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu